

[Chr. Nielsen.]

Jeg savner en begrundelse for denne påstands rigtighed. Mig bekendt findes der ikke i nogen dansk lov, ej heller i grundloven, bestemmelser, der siger, at rigsdags-samlinger netop skal slutte til pinse. Er det sådan, som udvalgets store flertal giver udtryk for, at man indser, der er store mangler ved denne lovgivning, og at man har ændringsforslag, som man er overbevist om vil betyde et alvorligt plus for loven, kan jeg ikke se rettere end, at dette flertal har pligt til, uanset om det er pinse eller ikke på søndag, at stille sine ændringsforslag og lade lovforslagene gå tilbage til folketinget. Jeg må måske i denne forbindelse have lov at tilføje, at rigsdagsmedlemmer jo dog får løn for hele året, så heller ikke det kan være nogen begrundelse for, at rigsdagssamlingen netop skal slutte til pinse.

Jeg ved ikke, hvor stærke de ønsker er, der er kommet frem i udvalget, men jeg har min mistanke om, at på adskillige af de områder, man omtaler, er det mere for at dække over noget, at man har afgivet denne betænkning. Jeg peger her på et enkelt forhold, som jeg omtalte ved lovforslagets første behandling, dette nemlig, at § 101 i det oprindelige udkast var faldet ud af forslaget — denne lovparagraf, som oprindeligt bestemte, at enhver havde pligt til at oplyse, når økonomisk støtte ydes fra fremmed magt, eller man i fremmed magts tjeneste udgiver politiske skrifter eller udøver politisk propagandavirksomhed. Jeg hævdede under denne sags første behandling, at hvis denne paragraf var blevet bibeholdt og lovforslaget ført igennem rigsdagen i dets oprindelige skikkelse, ville i hvert fald eet parti i Danmark i øjeblikket være hjemfaldet til straf, nemlig socialdemokratiet. Jeg kan ikke se rettere end, at baggrunden for, at man nu kommer med disse påstande, som savner bund i virkeligheden, kun er ønsket om at dække over de forhold, der råder og eksisterer allerede den dag i dag, og som man ønsker opretholdt.

Ved sagens første behandling fremhævede jeg nogle af de ting, som har været nævnt i folketinget angående finansiering af socialdemokratiets virksomhed her til lands, og jeg fremdrog et eksempel om „Social-Demokraten“'s kulørte sider. Min fremstilling blev dengang imødegået af det ærede medlem hr. Wiinblad, der i den forbindelse afgav et løfte — jeg udbeder mig påny tilladelse til et kort citat. Det ærede medlem udtalte på spalte 831:

„og så håber jeg at få faksimile af en

eller anden slags som dokumentation for, hvorfra bladet og bladene iøvrigt landet over får sine amerikanske billedserier.“

Efter denne udtalelse var jeg unægtelig meget interesseret i at se, hvad det ærede medlem var i stand til at præstere. Da der gik nogle dage, uden at der fremkom noget fra det ærede medlem, tillod jeg mig at erindre ham om hans løfte i et brev til ham. Men jeg har til dato intet hørt fra det ærede medlem og ej heller set nogen faksimile, der kunne dokumentere noget som helst. Jeg benytter lejligheden, netop fordi den socialdemokratiske presse i et meget voldsomt sprog er faldet over mig i anledning af mine udtalelser; til at efterlyse, hvad årsagen er til, at det ærede medlem ikke har kunnet holde sit løfte, og jeg vil bede ham eventuelt også at fortælle os, hvilke vanskeligheder han er stødt på i sin søgen efter en faksimile.

Iøvrigt skal jeg blot henvise til mine udtalelser ved første behandling. Jeg kan lige så lidt i dag som dengang stemme for det foreliggende lovforslag, og jeg opfordrer tingets medlemmer til at stemme imod det.

Oluf Johansen: Hverken som ordfører eller som medlem af udvalget har jeg haft dette lovgivningsarbejde på nært hold, men jeg føler alligevel en dyb trang til at sige et par ord. Jeg har en gang stemt for dødsstraf, jeg gør det aldrig mere. Jeg tager ikke forbydere i forsvar, heller ikke besættelsestidens, men jeg bedømmer sagen ud fra mit eget sinds dybeste samvittighed. Hver gang en af disse henrettelser fandt sted, måtte jeg føle, at jeg og andre, der havde stemt for loven, var de første dommere. Vi havde bestemt død over disse mennesker, de høje dommere kunne vaske deres hænder, de dømte efter loven og med pligt og embedsansvar overfor loven, men det var rigsdagen, det var os, der bestemte skæbnen, der betød døden for disse forbrydere.

Som sagt, jeg tager ikke forbydere i forsvar, de var ikke for gode, men vi skulle holde os for gode. Min samvittigheds røst siger i dag: Nej, jeg gør det ikke! Og jeg gør det aldrig mere!

Steffensen: Den sag, vi behandler her, er jo en af de — kan vi vel nok sige — sjældne sager på rigsdagen, hvor hvert enkelt medlem må tage sit personlige ansvar fuldtud.

Nu er der jo diskuteret forskellige problemer, også forfatningen, men dem skal jeg ikke komme nærmere ind på, for jeg kan regne ud, at dersom vi skal igennem dags-